

Нощта бавно пристъпва, въ пѣсѣни далнини.
Азъ искамъ да зажуя, като да заключа видѣното
въ себе си; но ей тамъ нѣкъждѣ изъ южни крайнини,
гдѣто небето още пожарѣй отъ блуждаючи лъчи
на залѣзло слънце се мѣрка нѣкаква сѣнка....
слѣдъ нея друга, трета, петнайсета — цѣла верига.
Като че змия се измича изъ пѣсѣцитѣ. Мигъ слѣдъ
мигъ сѣнкитѣ ставатъ по-ясни — поличаха камили.

Керванъ — виждахъ азъ.

Той сѣкашъ съживи пустинята.

Небосклона свѣтлѣй, а на негова фонъ се от-
кроилъ стана на кервана. Какви едри високи се по-
казватъ камитѣ, кога задъ тѣхъ се зарѣй сни-
шенъ небосводъ!

Кервана е душата на пустинята. Отъ далечъ
той е тѣй загатливъ, както е погледа на свинкса!

Пустиня... вечеръ... керванъ.

Животъ... борба... надежда.

Се редятъ думитѣ въ ума ми. Душата разбира
тѣхното дълбоко съдържание — гърдитѣ въздѣх-
ватъ измъчени.

Става хладно. Менъ ми се стори, че чувамъ
ехтенията на свинкса. Вслушвамъ се и наистина
пѣсенъта му се носи надъ пустинята. Свинкса пѣе
и гледа пирамидитѣ и пѣе ноктюрното на фарао-
нитѣ, чийто духъ витай тѣдѣва и слуша мелодията
на вѣчността, на безсмъртието, на живота слѣдъ
смъртта...

Свинксътъ пѣе; пустинята отглася, вѣчността
се откроява въ своята таинственостъ.

Азъ слушамъ въ упоение дивния напѣвъ и
струва ми се, че той напѣва легендата на Мойсея,
баладата на Александръ Македонски, епопеята на
Наполеона... И спомнямъ си думитѣ що сж про-